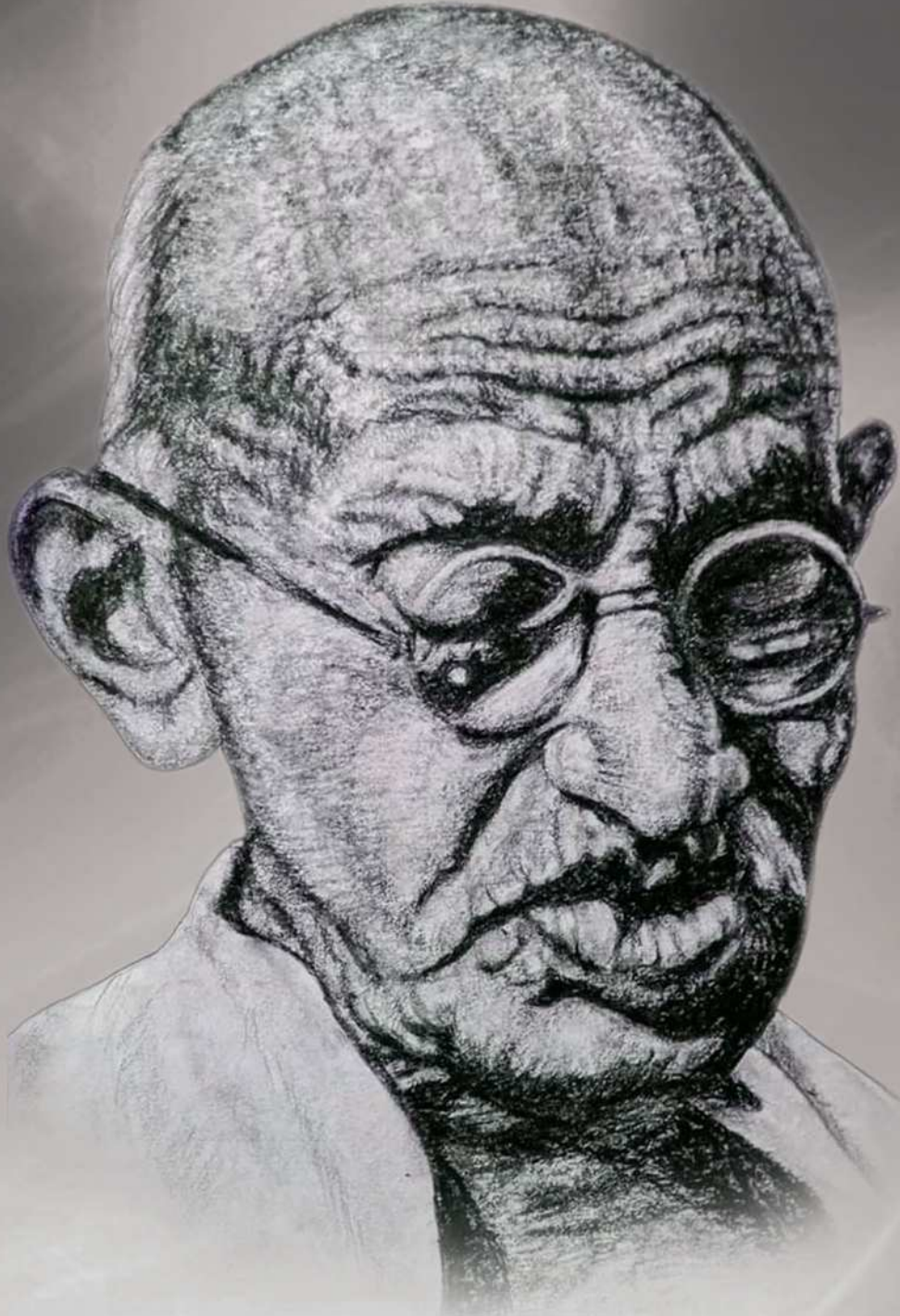

ஊழல்

கவிதை மின்னிதழ்

ஆசிரியர்

ஜின்னா அஸ்மி

நர்வாகக் குழு

**சகா (சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்**

ஆசிரியர் குழு

படைப்பு தேர்வுக் குழுமம்

வடிவமைப்பு

ஹபீப் ரஹ்மான்

முகப்பு ஓவியம்

வீ.விஷ்ணுகுமார்

இணையதள முகவரி

www.padaippu.com

அலுவலக முகவரி

படைப்பு குழுமம்

அரசு பதிவெண்: 521/2018

#8, மதுரை வீரன் நகர்,

கூத்தப்பாக்கம்,

கடலூர்,

தமிழ்நாடு,

இந்தியா-607002

admin@padaippu.com

9469375575

படைப்புகள் யாவும் முகநூல் படைப்புக் குழுவிலிருந்து தேர்வு செய்யப்பட்டவை

இந்த மின்னிதழில் தங்களது படைப்புகள் வர வேண்டுமெனில் முகநூல் படைப்பு குழுவில் இணைந்து படைப்புகளை பதிய வேண்டுகிறோம். மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படும் கவிதைகளை பிரசுரிக்க இயலாது.

மதன்	4	மாரிமுத்து சிவக்குமார்	21
அழ. இரஜினிகாந்தன்	5	ரா.ராஜசேகர்	22
குறிஞ்சிநாடன்	6	அகதா	23
கி.கவியரசன்	6	தோழன் பிரபா	24
ப.ராஜகுமார் சிவன்	7	ஏ.நஸ்புள்ளாஹ்	25
க.புனிதன்	8	சுசித்ரா	26
கடவுளின் ரசிகன்	8	ஜே.பிரோஸ்கான்	27
ம.கனகராஜன்	9	சுஜய் ரகு	27
ப.தனஞ்செயன்	9	ஜே.ஜே. அனிட்டா	28
தங்கேஸ்	10	வதிலை பிரபா	29
ராம்பெரியசாமி	11	சகா	30
கோ.ஸ்ரீதரன்	12	சரண்யா சத்தியநாராயணன்	31
சௌவி	13	மதுசூதன்	32
மதுரா	14	ரிஸ்கா முக்தார்	33
க.அம்சபிரியா	15	செல் வா	34
அன்றிலன்	16	கோ.கலியமூர்த்தி	35
சந்துரு	17	ராஜகவி ராகில்	36
காயத்ரி	18	கதிரவன்.வி	37
கற்குவேல் பாலகுருசாமி	19	ரோஷான் ஏ ஜிப்ரி	38
ஆண்டன் பெனி	20	துரை.நந்தகுமார்	39

ஊர் வாய்

அரும் பாடுபட்டு
 ஊர் வாய் அடங்க
 அய்யனாருக்கு படையல் வைத்து
 தவமிருந்து பெற்ற
 தன் நான்கு வயது மகனை
 இடுப்பில் அமர்த்திய படி
 நாற்பத்தைந்து வயது தயானு அத்தையும்
 ஐம்பத்தோரு வயது
 தேவராஜ் மாமாவும் தெருவில் இறங்கி
 நடக்கும்போதெல்லாம்
 பழிச் சொல் சொல்ல பாவம்
 ஏதும் இல்லை என்பதைப் போல்
 அதே ஊரில் தான்
 அரசல் புரசலாக நான்கு பேர்
 நான்கு விதமாய்
 பேசிக் கொண்டிருப்பவர்களை
 அத்தையும் மாமாவும்
 கண்டும் காணாததைப்போல
 கடந்து போய்க் கொண்டிருப்பார்கள்
 அடர்ந்த புருவம்
 காத்திரமான முகத்துடன்
 ஐந்தரை அடிக்கு மேல்
 ஆஜானு பாகுவாய்
 வருடா வருடம் அய்யனார்
 வேடத்தில் அரிவாள் எடுத்து வரும்
 முகிலனை பார்க்கும் போதெல்லாம்
 காளையார் தோப்பு
 அன்னம்மாள் கிழவி
 அச்ச அசலா அவன் அப்பன
 பாத்தது போலவே இருக்குனு
 சொல்லும் போது
 அய்யனார் எப்படி இருந்தாரோ
 ஆனால்
 ஊர் அமைதியாக தான் இருந்தது

- மதன்.

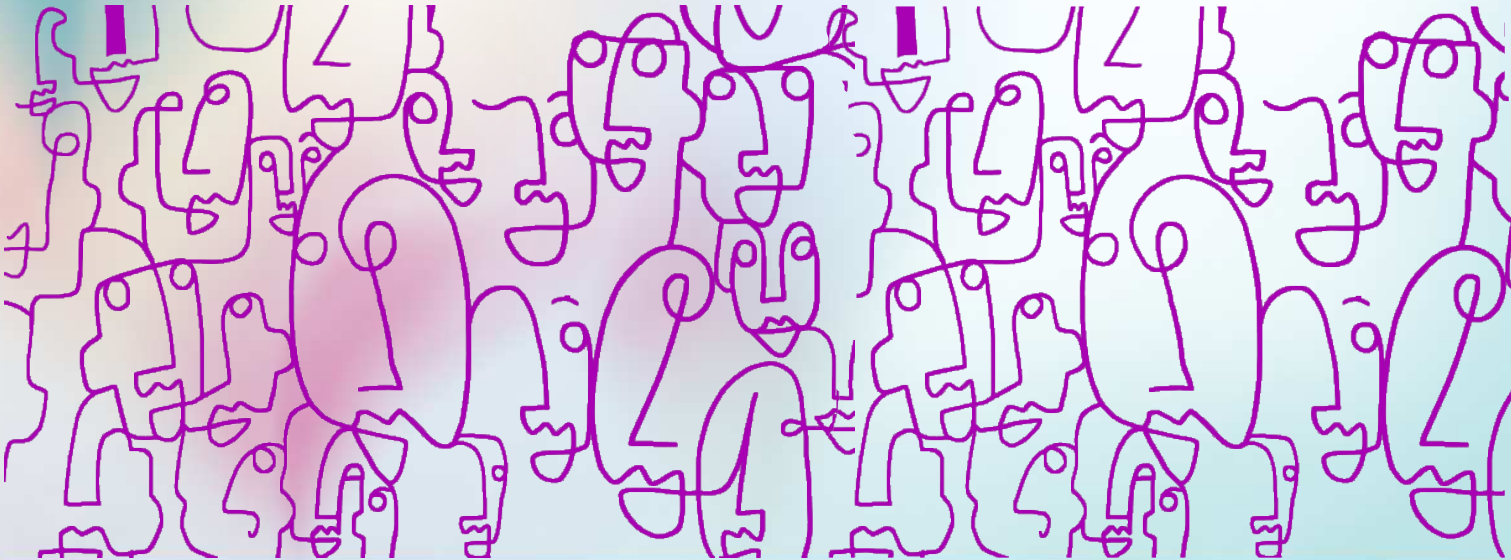

ஆற்காடு இளவரசரோடு
 அவனதுஅப்பா நிற்கும்
 புகைப்படம்காட்டுவான்.....
 நேருவும் காந்தியும்
 அமர்ந்திருக்கும்
 மேடையொன்றில்
 கதர்குல்லா அணிந்துநிற்கும்
 அவனது தாத்தாவின்
 புராதனப்படமொன்றைக்காட்டிப்
 பெருமிதமாய் சிரிப்பான்.....
 தங்கஃபிரேமிட்ட கண்ணாடியோடு
 முழுக்கை ரவிக்கையணிந்து
 சங்கீதவித்வத் சபாவொன்றின்
 முன்வரிசையில் அமர்ந்து
 தாளமிடும் அவனது
 பாட்டியின் புகைப்படத்தைக்
 காட்டுவான்.....
 பரமாச்சாரியாரிடம் ஆசிபெறும்
 அவனது
 பால்யவயதுப் படமொன்றையும்
 ரமணர் ஆசிரமத்தில் தியானிக்கும்
 அவனது
 அண்ணனின் படமொன்றையும்

காட்டி
 பொக்கிஷங்களெனப்
 புளகாங்கிதமடைவான்.....
 எண்ணெய்காணாமல்
 வறண்டு
 பரட்டைத்தலையுடனிருக்கும்
 அம்மாவின் படத்தையோ.....
 ஒட்டுப்போட்டக் கால்சட்டையில்
 ஊக்குமாட்டிக்கொண்டு
 பள்ளிசென்ற
 என்படத்தையோ.....
 கன்னம்புடைக்க காம்புப்புகையிலை
 அடக்கித்
 தாம்பூலம் தரித்த வாயோடிருக்கும்
 ரவிக்கை அணியாத
 பாட்டியின் படத்தையோ.....
 அரைக்கோவணங்கட்டிக்கொண்டு
 ஆடுமாடு மேய்த்த
 தாத்தாவின் படத்தையோ.....
 சவக்காரக்கட்டி தேய்த்தே
 சல்லாத்துணியாகிப்போன
 வஸ்திரமொன்றை
 வேட்டியெனும் பெயரில்
 இடுப்பில் கட்டியிருக்கும்
 அப்பாவின் படத்தையோ.....
 உச்சிவெயிலுக்கு
 கண்கூசி
 சொத்தைப்பல் தெரிய சிரிக்கும்
 தங்கச்சி படத்தையோ.....
 ஒருவேளை அவனிடம்
 நானும் காட்டியிருக்கலாம்
 புகைப்படமெடுக்க காசிநுந்தால்
 எனது -
 பொக்கிஷங்களென.....!

- அழ.இராஜினிகாந்தன்

இந்த நாகரிகத்தின்
எச்சமாய்
எதிர்காலத்தில்
நீ கிடைத்துவிடக்கூடாது!

ஒன்றாய்தான்
புதைவோம் என்றாலும்
பிறக்கும் பச்சைபிரபஞ்சத்திலும்
பாய்ந்துவிடக்கூடாது
உனது நஞ்சு!

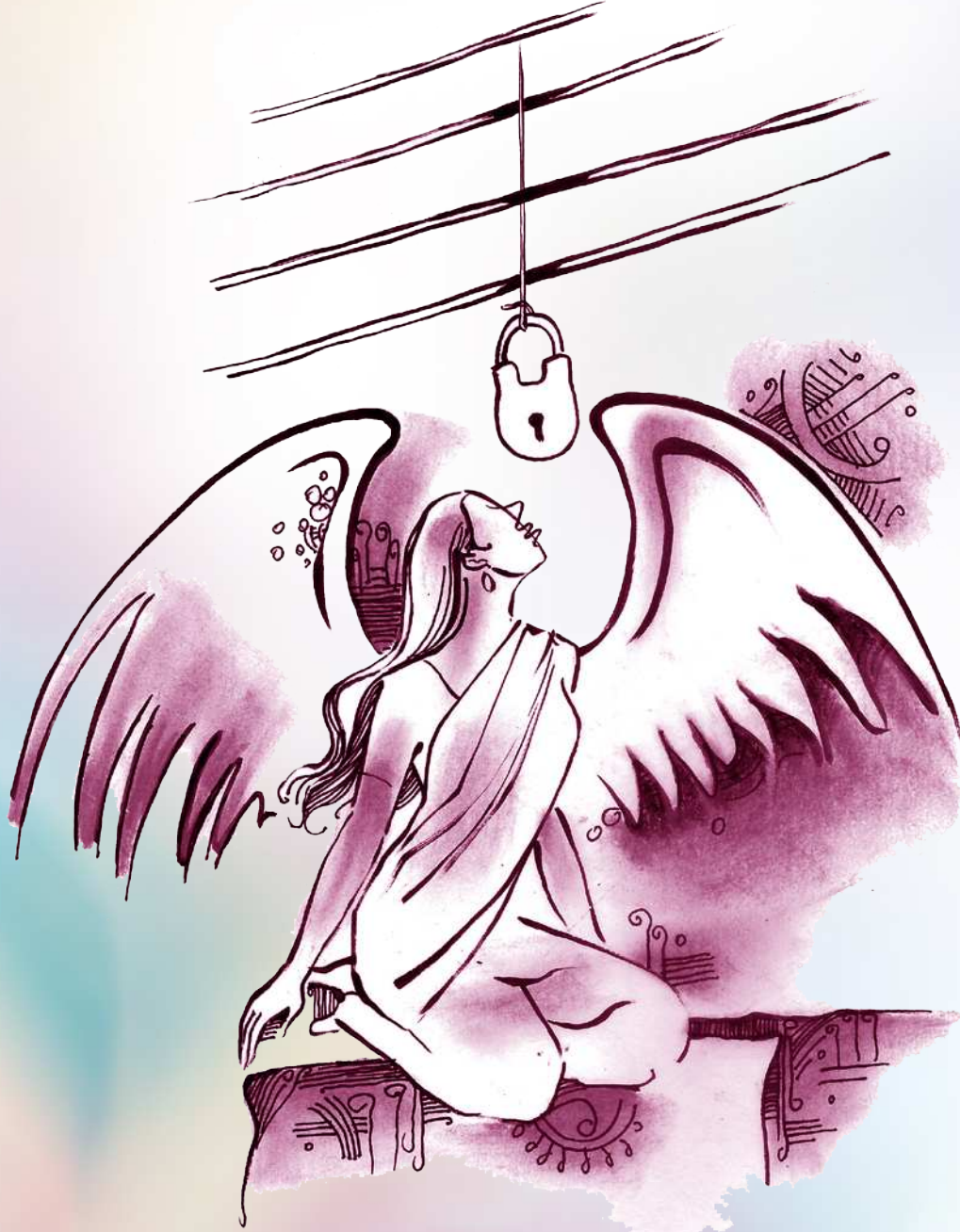
வண்ணத்துப் பூச்சிக்கும்
வானவில்லுக்கும்
ஒற்றை வண்ணமடிக்கும்
தூரிகையை
உன்னுடன் சேர்த்து
விழுங்கிச் செரித்துவிடப்போகிறேன்
நான்!

- குறிஞ்சி நாடன்.

வாங்கிய பலூன்களோடு
வெகுதொலைவு வரும்
விற்ற சிறுமியின் மகிழ்ச்சி

- கி.கவியரசன்

மனவெளிகள்

ஒளி வந்தால்
இருள் போய்விடும்.
ஆனால்
நிழல்கள்
விலகி போவதில்லை.

மரத்தின் திசுக்களை
குடைந்து செல்லும்
வண்டுகள் போல....
மனவெளிக்குள்
குடைந்து செல்லும்
சிந்தனைகள் அதிகம்...

அழுக்குகள் அடைந்து
ஊடறந்து
உறங்க விடாமல்
செய்து வெடும்.

எவரையும் பின்பற்றாத
தனிப்பட்ட மனவெளியில்
சிந்தனை சாரம்
அவஸ்தையாகவே
இருக்கிறது....

- ப.ராஜகுமார் சிவன்.

தாய் மூலிகை

காபி வடிகட்டிய
சல்லடையில்
செம்பருத்தியின் மகரந்தம்
நிமிர்ந்து பார்க்கையில்
பெண்ணை போலவே நிற்கிறது
தங்க மரம்
அருவாள் அறுத்த காயத்திற்கு
கிணத்து பூண்டு தலை சாறு
பூசப்படுகிறது
ஜென் குருவிகள் கத்துகிறது
இது ஒரு பொன்மலை பொழுது
பாடலில்

- க.புனிதன்

யாருமற்ற சாலையில்
அடிபட்டு
சாகக் கிடந்தவனின்
பர்ஸைப் பார்த்து
மகிழ்ந்திடும் அளவிற்கு
பசித்திருக்க வேண்டாம் எனக்கு..!

- கடவுளின் ரசிகள்

தேடலின் சிறகுகள்

பழுத்த இலைகளோடு
கைகோர்த்து உதிர்கின்ற
பூக்களின் வாடிய இதயங்கள்

பட்ட மரத்துக் கிளையில்
ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும்
பாதி இறகிழந்த பட்டாம்பூச்சி

எங்கோ தொலைந்துபோன
தன் முதற்குட்டியை
நாளெல்லாம் தேடி அல்லாடும்
தாய்ப்பூனை

பிசாசுகளின் பசிக்கு
உணவாகிவிட்ட
தோட்டத்து லயங்களின் எச்சம்

இப்படியாக...
ஏதோ ஒன்று கள்ளத்தனமாய்
களவாடிச் சென்றிருக்கவேண்டும்
கள்ளங் கபடமற்ற
என் சுயத்தை...

- ம.கனகராஜன்

உங்கள் பூஜை அறை அனைத்திற்கும்
முடிவையே தேடுகிறது
தொடங்காமலே முடிவை தேடுவதால்
எனக்கு அந்த அறையை பிடிப்பதில்லை
வெளியில் தொடங்குங்கள்
நம் வாழ்வை
ஒரு கோப்பை மதுவோடு
ஒரு கோப்பை தேனீரோடு
ஒரு அடி கடலோடு
ஒரு பெண்ணோடு
ஒரு குழந்தையோடு
ஒரு மெத்தையோடு
ஒரு பறவையோடு
இப்படி எந்த ஒன்றோடாவது தொடங்கி
கொண்டாடுங்கள்
வெறுப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை
அப்படி ஒன்று இருக்குமானால்
அதிகாரத்தின் வேர்கள் மட்டும் தான்
பரவி வருகின்றன
அதற்கான கொண்டாட்டமும்
நடந்தேறிய வருகிறது
கொண்டாட்டத்தின் உச்சியில்
உங்களை கிழித்து
எரித்து குளிர் காய்ந்து தீர்ந்து விடுங்கள்
வெளியில் தான் முடிவும் காத்திருக்கிறது
நான் தொடங்குகிறேன் கொண்டாட்டத்தை
ஒரு கவிதையோடு

ப.தனஞ்செயன்.

இரவின் நெடுந்தொலைவு
பயணத்தில்
கதை சொல்லிக் கொண்டே
வருகிறேன்..
என் விரல் பிடித்து
கூடவே வரும் நிலவு
உம் கொட்டிக் கொண்டே
வருகிறது..
பயணம் முடிவதை நானும்
கதை முடிவதை நிலவும்
விரும்பவேயில்லை..

- ஈஸ்வரி நந்தா

மனதுகள்

மனதை திருட வரும் மனதுகள்
மனதை மட்டுமா திருடிப்போகின்றன
ஒரு மலரை
மலரில் மிதக்கும் நீர்க்குமிழிகளை
சில விழிகளை
விழிகளில் மிதக்கும்
இரகசியக் கனவுகளை
ஒரு மனதை
மனம் வளர்க்கும்
முயல்குட்டிகளை
ஒரு கவிதையை
கவிதையைவாசிக்கும்
உங்களை

- தங்கேஸ்

இறப்பதற்கு முன்
கடைசியாக அப்பா என்ன
கனவு கண்டிருப்பார்

உயிர்விடுவதற்கு முன்னுள்ள
கடைசியான நாழிகைகளை
எவ்வாறு கடந்திருப்பார்...

இன்று அணியப்போகும்
ஆடைதான் கடைசி ஆடையெனவோ
இன்று குடலுக்குள் போகும்
உணவுதான் கடைசி உணவுயெனவோ
எப்படி அறியாமலிருந்திருப்பார்

இனி திறக்கவேமுடியாத இமைகளை
அடர்கனத்தோடு மூடியிலுக்கையில்
எந்த படிமத்தின் நிறத்தினை
விழிகளில் சேமித்து வைத்திருந்திருப்பார்

நினைவுச்சாளங்களின் வழியாய்
நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும்
அந்த கடைசி முகம் யாருடையதாயிருக்கும் ...

நாளை எப்போதும் போல
வந்து துக்கம்கேட்கும் மனிதர்களுக்கு
அழுது காட்டிவிடுவேன்
அந்த காக்கைக்கு நான் என்ன
சொல்லி புரியவைப்பேன்

அவர் மணிக்கட்டின் கடிகார முள்
இப்போதும் நிற்காமல்
ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது

என் பிறந்த நேரத்தை குறித்தவரின்
இறுதிப்பயண நேரத்தை குறித்துக்கொண்டேன் ...

இப்போது பசிக்கும் இந்த வயிற்றுக்கு கொஞ்சம்
அழுகைகளை உணவாய் கொடுத்தாக வேண்டும் ...

- ராம்வெரியசாமி

இப்பொழுதெல்லாம்
ஆற்றைக் கடக்க
நீச்சல் தெரிந்திருக்க
தேவையில்லை..
செருப்புகளே
போதுமானதாய்
இருக்கிறது.

- சுரேஷ்பாபு ராசேந்திரன்

மழைக்கு குடை
விற்றபோதும்
கத்தரிக்கு கிர்ணி
விற்றபோதும்
நாந்தலுக்கு குல்லா
விற்றபோதிலும்
எந்ந நிற ரவிக்கையும்
முதுகு நிறம்
காண்பிக்க
நனைந்தே தான்
வீடு
வருவாள் அம்மா....

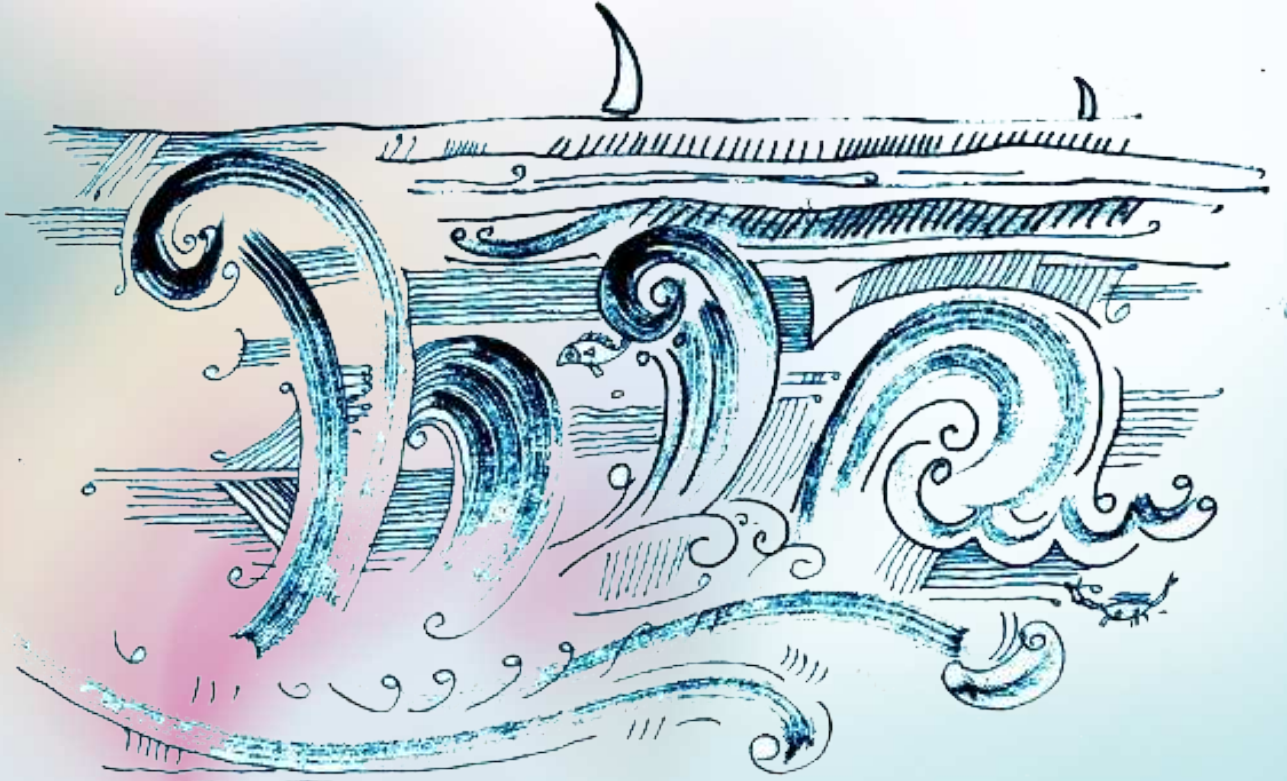
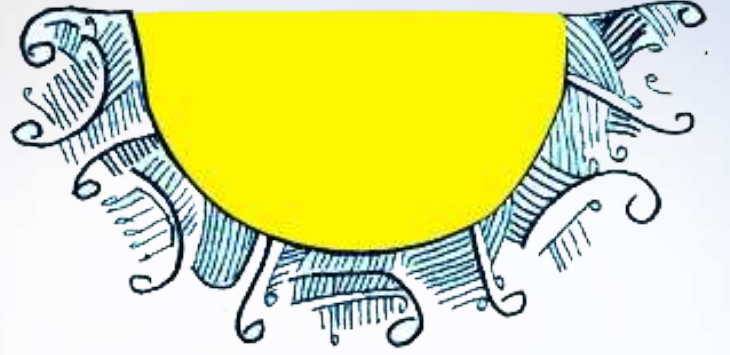
- கோ.ஸ்ரீதரன்

அரபிக்கடலைக் கட்டியணைத்துக்கொண்டு
 உறங்கும் இரவுகளே
 வேண்டுமெனக்கு.
 அரபிக்கடலற்ற இரவுகளில்
 கனவுகள் வர்ணமிழந்து
 கருப்பு வெள்ளையாய்க் கண்ணீர் வடிக்க
 ஆரம்பித்துவிடுகின்றன
 அக்கண்ணீரில் நீந்தி நீந்தி
 இரவைக் கடப்பதற்குள்
 இருதயம் உடைந்துபோகிறது
 பின்னர் பகலெல்லாம்
 உடைந்துபோன இருதயத்தை
 ஓட்ட வைப்பதிலேயே
 பகல் கழிந்துவிடுகிறது
 அரபிக்கடலின் மேல் படிந்திருக்கும் இரவு
 கதைகள் சொல்லி உறங்க வைக்கும்
 காதலியை அழைத்து வரும்
 பகல்களில் உண்டான காயங்களையெல்லாம்
 அவை எத்தனை காயங்களென்றாலும்
 ஒரே இரவில் மருந்து தடவி ஆற்றிவிடும்
 தூக்கம் வராத இரவுகளில்
 தூங்காத மீன்கள் நிறைய வந்து
 புதிய புதிய ரகசியக் கதைகளைச் சொல்லும்
 இரவின் கருப்புத் தாள்களில்
 வண்ண வண்ண ஓவியங்களை வரைந்து
 தூக்கம் வராத இரவையும்
 திருவிழாவாக மாற்றும்
 அரபிக்கடலற்ற இரவுகளில்
 சில சமயம் அமிலமழைகூடப் பெய்வதுண்டு
 அந்த அமிலமழையும் கருகிச் சிதைந்துபோகும்

இரவைக் காணச் சகியாது
 உருகிச் சதைகள் தொங்கும் முகத்தோடு
 அலறும் இரவின் அலறல்
 உயிரை அறுக்கும்.
 என்ன நடந்தாலும்
 அரபிக்கடல் வந்துவிட்டால்
 அத்தனையும் வசந்தமாய் மாறிவிடும்.
 பூமித்தட்டின்மேல் மிதக்கும் காலமெல்லாம்
 அரபிக்கடலோடே இருக்கட்டுமெனக்கு.

- செளவி

பயண சிநேகம்

வினாவுதலும் விசாரிப்பதுமாய்
உயிர்ப்பிக்க ஆரம்பிக்கிறது
ஒரு உரையாடல்..
முகமறியாதவர்களையும்
நலம் கேட்டு
நட்பாக்க விழைகிறது..

ஒரு கோட்டின் பயணத்தில்
ஏதோ ஒரு சொல்
திறக்கிறது
மனத்தின் கதவுகளை..

ஏதோ ஒரு சமிக்ஞை
இழுத்துத் தாளிட்டு
இறுக மூடுகிறது இதழ்களை..

ஒத்த அலைவரிசைக்குள்
ஊடுருவ
காத்துக் கிடக்கின்றன
சில சொற்கள்..

எப்படியோ
பயணங்கள் எப்போதும்
ஒரு சிநேகத்தை
இறங்கும் நிறுத்தத்தில்
விட்டுப் போகிறது .
சிலவற்றை
மறுத்தும் போகிறது..

- மதுரா

என் இரவின் வாசனை

தாழம்பூவின் வாசனையை
சுமந்தலையும் அரவத்தின்
தீரா ஆசையொன்றை
கொண்டிருக்கிறது இவ்விரவு
மலை மைய புதரின்
ஈரச்சுவையோடு சுற்றியலையும்
வண்ணத்துப்பூச்சியின் நிறங்களால் ஆனது
பனங்கற்கண்டின் சுவையோடு
நகரும் பொழுதொன்றின்
வன்மத்தோடு எதிர்வாதம்
செய்யக்கூடியது
உறங்கும் உன்
கன்னத்தில்
ஊர்ந்து செல்லும்
எறும்பின் குறுகுறுப்பானது
இரவும் நானும் வேறல்லவன்று
ஒவ்வொரு நாளும்
தெருமுனையில் ஒப்பிக்கிறான்
ஜாமக் கோடங்கியொருவன்

- க.அம்சப்ரியா

இரவுண்ணி

பகலெல்லாம்
பசித்திருந்த கனவு
இரவைத் தின்று பசியாற
என்னுள் நுழைகிறது.
விழி மூடிக்கிடப்பதை அறிந்து
உள்நுழையும் கனவைத்
தடுக்கையில் பாம்பு ஒன்றை
என் மீது வீசுகிறது.
அறிமுகம் இல்லா
வழிப்போக்கன் ஒருவனின்
வார்த்தையை உமிழ்கிறது.
மறவாமல் மலர்க்கொத்து
ஒன்றையும் பரிசளிக்கிறது.
அதன் நாளைய உணவிற்கு
உணர்வின் முடுச்சுக்களை
அவிழ்த்து விதைகளை
வீசிக்கொண்டிருக்கிறது.
எத்தனித்து எழுகையில்
என் இரவைக் கொத்தி
தின்ற கனவு சட்டென
உறங்கத் தொடங்குகிறது.
விடியல் புன்னகையோடு
என்முன்னே எதிர்படுகிறது
அன்றை தேடல்களைக்
கைகளில் ஏந்தியபடி.

- அன்றிலன், குய்ச்சிபுதூர்

எரிந்து சாம்பலான
 பிணக்குவியல்களின் நடுவே
 உயிருடன் கொளுத்தப்படுகிறது ஜீவனொன்று...?
 குரலை மட்டும் விட்டுவிட்டு
 உருவம் மொத்தமும்
 சூழ்ந்தெரிக்கிறது தீ...
 அலறியமும் குரல் அடங்கி
 முனகலாய் ஒடுங்குகிறது...
 நெடு நேரம் தேகம் எரித்த நெருப்பு
 தன் வேகம் நிறுத்திய
 பேரமைதிக்கு பின்
 அலறியமுத குரல் யாருடையதாயிருக்குமென்ற
 பதைப்பில்
 வெற்றுச்சாம்பலை கிளறிப்பார்த்ததில்
 எரித்த இடத்தில்
 தடயங்களாய் கிடைத்தது
 எரிந்த விரல்களின் எலும்புகள்
 இறுகப்பற்றிக்கொண்டிருந்த
 இரண்டு தராசுத்தட்டுகளுடன்கூடிய
 ஒரு துலாக்கோல்...!

- சந்துரு

அன்றிலிருந்து
அழுக்குத்துணி திணித்துக் கொள்ளும்
சன்னல் கூடை கூடானது
இங்கு ஊற்றும் ஃபில்லர் சங்கானது
என் மேலாடையிலொன்று
வைக்கோல் பொதியானது
என் விருப்ப சீன மங்குக் கிண்ணம்
பறிபோனது
எளிதில் பால் கொட்டிவிடாதிருக்க...

சற்று நாட்களில் அந்தக் குட்டி அணில்
எனக்குப் போட்டியானது
அப்பா என் உச்சியில்கூட இப்படி
வாஞ்சையாய் வருடியதில்லை
அதன் முதுகை அப்படித்தான்
நீவிக் கொடுக்கிறார்
அதுதான் வளரத் துவங்கி விட்டதே
வெளியில் விட்டுவிடலாமெனில்
பதறித் தடுக்கிறார்
காகங்கள் விழுங்கி விடுமென
ஊரிலுள்ள அத்தனை குட்டி அணிலும்
எப்படித் திரிகின்றனவென்று
கேட்கத் தோணவில்லை

ஊருக்குச் செல்ல வேண்டிய கட்டாயத்தில்
தத்துக் கொடுக்கிறோம் அத்தாச்சியிடம்
ஊர் திரும்பியதும்
அத்தாச்சி வீடு செல்கையில்
மணமுடித்துக் கொடுத்துவிட்ட பெண்ணைத்
தேடுவதொத்த தவிப்புடன் அப்பா.

- காயத்ரி

குழந்தையின் அழுகை
இந்த பேருந்தை
இரண்டு மூன்று துண்டாக
உடைத்து எறிகிறது ..

பின்
காரிகை ஒருத்தியின்
மிட்டாய் பகிர்விற்கு பின்னான சிரிப்பில்
மெல்ல சிரிக்கிறது ..

அது,
துரோகம்,
வறுமை,
கோபம்,
இயலாமை என்று
ஏதோ ஒரு சூழ்நிலையில்
மனம் உடைந்து
முகம் இறுகிப் பயணிக்கும்
இந்த மனிதர்களின்
உடைந்த மனங்களை
ஒட்டிப் பார்க்கிறது ..

சிறு
ஒத்தடம் கொடுக்கிறது !!

- கற்குவேல் பாலகருசாமி

யாகாவராயினும்...

நீண்ட இடைவெளியில் வீடுதிரும்புகிற
எனக்கென்று இருக்கிறது
ஒரு பொய்
ஒரு உண்மை
ஒரு நடுநிலை.
இதை வைத்துக்கொண்டு
மூன்றுபேரைக் கடந்து வரவேண்டும்.
'இன்னுமாய்யா... சம்பளம் வரல...?'
அம்மாவின் கேள்வியின்போது
மாதத்தின் முதல்வாரமே கடந்திருந்தது.
சுவாசம் மறந்த நேரங்களிலும்
தன்னைக் கேள்வியால்
உயிர்ப்பித்துக் கொள்ளும் மனைவிக்கும்
ஒரு நீண்டநாள் கேள்வி இருக்கிறது
'நா இங்க உசரோட இருக்கேங்கிற நெனப்பு
எப்பவாவது வரும்தானே?'.
மடியேறிய குழந்தை முகவாயை இழுத்து
'அப்பா... நான் தூங்கினதும்
போயிட மாட்டீங்கள்ல?' என்கிறது.
அடர்ந்த பனியையும் இருளையும் விலக்கி
அவர்களின் முகங்களை எதிர்கொள்வதற்குள்
இரண்டாம் நடைமேடையில் இறக்கிவிட்ட
மலைக்கோட்டை விரைவு இரயில்
முதலாம் நடைமேடையிலிருந்து
குரலெழுப்புகிறது ஏற்றிச் செல்ல.
நாளாமுதல் திரும்பிவரும் மலைக்கோட்டை இரயிலுக்கு
நானோ இரண்டாவது நடைமேடையோ உத்திரவாதமில்லை.
என்னும் நான் அந்த
ஒரு பொய்
ஒரு உண்மை
ஒரு நடுநிலையோடுதான்
என்றோ ஒருநாளில் வீடுதிரும்ப வேண்டும்.

- ஆண்டன் பெனி

அம்மாவின் சுவாமியறை.

அப்பா சுவாமியறைக்குள்
நுழைவதை கண்டதில்லை.

இப்போதும் அவர்
அதன் வெளிச்சுவரில் இன்முகத்தோடு
கண்ணாடி சட்டகத்துள் இருக்கிறார்.

அம்மாவின் வற்புறுத்தலால்
அவ்வப்போது அவர்
திருநீற்றை தடவிக்கொள்வதை
அறிவேன்.

நான்
பல முறை அம்மாவின்
சாயலோடு வாழ்வதற்காக
முயற்சி செய்திருக்கிறேன்.

பல தடவைகள்
தோற்ற சந்தர்ப்பங்களே
அதிகம்.

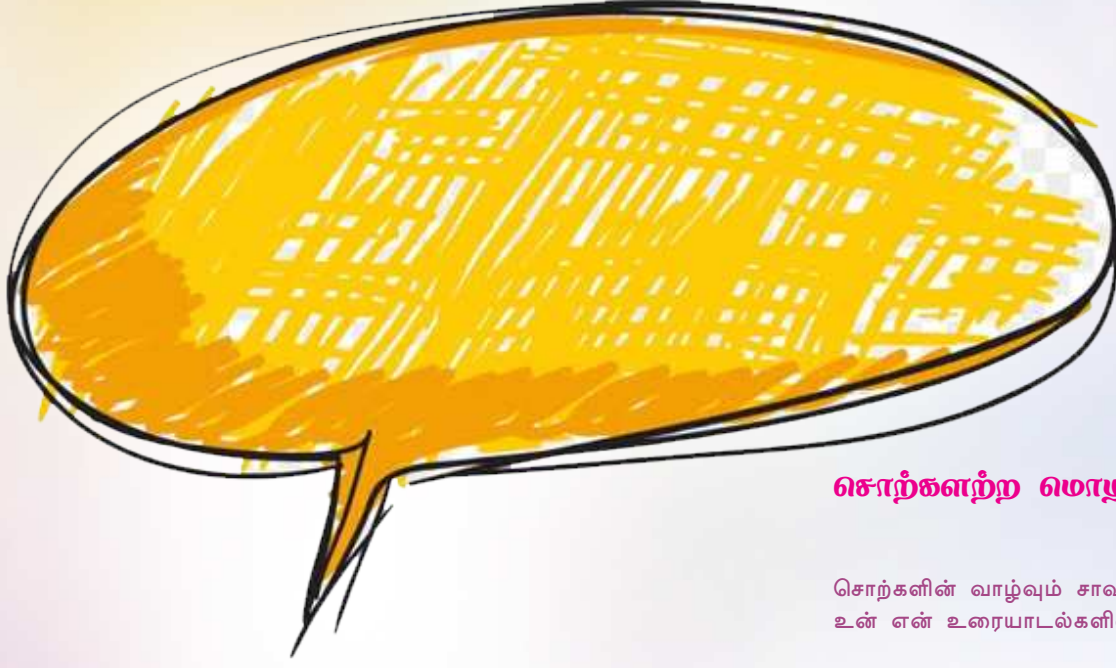
அம்மாவின் சுவாமியறை மூடிக்கிடக்கிறது.

அவளது அத்தனை தெய்வங்களும்
ஓய்வு நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டிருந்தனர்.

இப்போது வெளிச்சுவரில் தொங்கும்
அப்பா,
அம்மாவின் தெய்வ நம்பிக்கை பார்த்து
புன்முறுவல் செய்வதாய் உணர்கிறேன்.

அம்மா அவளது அறையில்
அவள் இறுதி மூச்சை கௌவ்விய
சுவரில் படிப்படியாய் முளைவிட்டிருந்தாள்.

- மாரிமுத்து சிவகுமார்.

சொற்களற்ற மொழிதேசம்

சொற்களின் வாழ்வும் சாவும்
உன் என் உரையாடல்களில்

நேசமும் நெகிழ்வும் பிதுங்கும்
நீயும் நானும்
நெருக்க தூரத்தில்
தூர நெருக்கத்தில்
எப்படி இருந்தாலும்

அப்போதெல்லாம்
சொற்களுக்கு சுயம்வரம்தான்
சொல்லப்படாத முதலிரவுதான்

லாவாக்குழம்பைச் சுமக்கும்
லார்வாப்பொழுதும் கூட
உன் என் சூரிக்கத்திச் சொற்களின்
உரையாடலில்

அப்போதெல்லாம்
இறுதி ஊர்வல வாசனை
சொற்களின் நடைபாதையில்

பிரசவத் துடிப்பில் சொற்கள்
நீயும் நானும்
பேசாமல் பேசும் ப்ரிய பாஷையில்

சொற்கள் உறங்கும்
நீ என் முதுகில் சாய்கையில்

சொற்கள் கிறங்கும்
நான் உன் மடியில் உறங்கையில்

சொற்களென்ன செய்யும்?
விட்டுவிடுவோம் அவற்றை
சொற்களற்ற மொழிதேசத்தை
சூட்சுமமாய் சிருஷ்டித்தப் பின்னே

- ரா.ராஜசேகர்

பேருந்து பயணங்களில்
இளையராஜாவுக்கு தலையாட்டக்கூடாது
அருகில் இருப்பவனுக்கு
அதுவே சமிக்கை
இது அப்பா

வயதுக்கு வந்த அடுத்த நாளிலிருந்து
தலைகுனிந்தே பள்ளி செல்ல வேண்டும்
இது அண்ணன்

ஆணும் பெண்ணும்
நெருக்க காட்சிகள்
தொலைக்காட்சியில் வந்தால்
உடனே எழுந்து அறைக்குள் செல்ல
கண்களைக் காட்டுவாள் அம்மா

தொப்புளில்தான் கற்பு உள்ளதென
தையல் டீச்சர் பாடம் எடுப்பாள்
பாவாடை இறுக்கிக் கட்டியே
இன்றுவரை இரண்டு வயிறு

குளியலறையின் தனிமையில் கூட
கண்கள் கூசும் அப்போதைய கற்பு

அந்தரங்கம் பயங்கரம்
அரைகுறை போதனை

தாலி கட்டிய நிர்வாண இரவு
அன்று முதல் அணிய தொடங்கியது
சாத்தானின் சட்டையை

என்னுள் இருக்கும் கற்புக்கடவுள்
எங்கோ நின்று எட்டிப் பார்த்து
இன்னும் சிரிக்கிறார்

- அகதா

கட்டங்கள்
 வரையப்பட்ட
 நிலத்தின் நூற்றாண்டு
 கடந்த
 மரத்தின் வேர்
 சலனமற்றிருந்தது...
 அதை உயிர்ப்பிக்க
 ஆழ்துளைக்குள் நுழைந்து
 ஏமார்ந்து போன
 சேயின் உடலுக்கு
 நெகிழிப்போர்வை வாய்த்திருக்கிறது...
 கூடவே நெகிழி
 வாய்க்கரிசியும்....
 மா முதிர்
 மரத்தில் பூத்திருந்த
 நெகிழிப்பூவிற்குள்
 நுழைந்து
 ஏமாற்றத்துடன்
 திரும்பிய நவீன வண்டுகள்
 சொல்லிப்போகின்றன...
 ஆதியில்
 உயிருடன்
 நிலமென்ற ஒன்று இருந்தது.

- தோழன் பிரபா.

கனவின் இரண்டாம் பிரதி.

கனவு சதுரவடிவமானதென்று
 நேற்று புனைந்திருந்தேன்
 அது தவறு
 அது முற்றிலும் தவறு
 கனவு உருண்டை வடிவமானது
 அது இருள் நிறைந்த வெளியில்
 பூமி வடிவத்தில்
 மிதக்கிறது.
 என் மன நிலை
 அகப்புறத்தில் நீளவாக்கில்
 உறங்கிய நேரமாய் அது
 சன்னல் வழியாக வந்து
 என் நகலைப் பிரித்து
 என்னைத் தேடுகிறது.
 நெடுங் காலமாய் இது நடந்திருகிறது
 கடைசியாக ஒரு ஈரலிப்பான முத்தத்தைப்
 பருகிய போதுதான்
 சுதா எனக்குப் புரிய வைத்தால்
 கனவு உருண்டை வடிவமானதென்றும்
 நான் மெய்ப்படாத
 மயக்கத்திலிருந்ததாகவும்.
 இப்போதுதான்
 எல்லாம் புரிந்தது
 என் விஞ்ஞானத்தின் கோளாறு.
 என் ஞான காலப் பிழை.
 காகமொன்று கத்தும் சத்தம் கேட்டு
 கனவிற்குள் நுழைகிறேன்
 அதன் சொண்டிலிருந்து
 உலகம் வடை வடிவத்தில் கீழே விழுகிறது
 அதற்குள் நாம்
 மிகக் கீழே நரிகள்.

- ஏ.நஸ்புள்ளாஹ்.

நிலவொளி உண்டு
பூமிபார்த்திடா
சக்கரவாகம்
ஒன்று..
வான் பார்க்க
அலகு திறந்து
பாடுகிறது மழைப்பாடலை...

அலைபேசி
கோபுரத்திலிருந்து பறந்த
கடைசி சிட்டுக்குருவியின் ஏளனப்பார்வையின்
இடறலில்...
விரிக்க மறந்த
சிறகுகளுடன்
நிலம்தொட
விழுகிறது

குப்பையில் கிடந்த
புட்டிக்குள்
கற்கள் போட்டு
நீர்மட்டம் உயர்த்தும்
காகத்தின் திறன்
அதற்கில்லை

மழையருந்தியே
பழகிய தொண்டை
பாலையாகும் முன்
அருத்தக்கிடைக்கிறது
பாலீத்தினில் தேங்கிய
அமிர்தக் கழிவுநீர்

தணிந்த தாகமும்
நெகிழிக்குள்
சிக்கிய அலகும்
தலையுமாய்
அலைகிறது..

நிலத்தைக் கொத்திக் கிளறி
நெகிழி நீக்கம்
செய்ய முயன்று தோற்று.....
தோண்டிய பள்ளத்துள்ளிருந்து
இசைக்கத்தொடங்குகிறது
அடுத்த தாகத்திற்கான மழைப்பாடலை

எதையும்
வெளிக்கடத்தா
நெகிழிப்பை
தாண்டி மேகத்தை
எட்டவே இல்லை
நிலங் கொத்திய
பறவையின்
மழை இசைக்குறிப்புகள்..

- சுசித்ரா

இப்போது நீங்கள் நினைப்பது
நான் சிந்திக்காத கவிதையொன்றை.
எனைப் பார்த்து
நீ விட்ட சுடு சொல்.
அதனால் தீக்கிறையான உள்ளம்.
மூக்கை பொத்திக் கொள்ளத்தூண்டும்
மதுவின் வாசனை.
பச்சை வரட்டி சாணத்தின் மணம்.
சரியென்று சொல்ல முடியாதபடி
ஆனந்தம் கொள்ளும் ஒரு மனநோயாளி.
கண்களை மூடி வெளிச்சத்தை
எழுத நினைக்கும் நான்.
மெனத்தை மொழி பெயர்க்கும்
வாய் பேசாத ஒருவன்.
நண்பனின் மரணத்தின் மீதான அழுகை.
பொக்க வாய் உம்மாச்சியின்
வெற்றிலை எச்சியில் வடியும் புன்னகை.
வண்ணத்துப்பூச்சிகள் மறைத்து வைத்திருக்கும்
பிரம்மன் வரையாத ஓவியம்.
இப்பொழுது..
நீங்கள் சிந்திப்பதெல்லாம் நான்
எழுத நினைக்காத கவிதைகளிலொன்றை.

- ஜே.பிரோஸ்கான்

ஆகூழ்

சற்றைக்கும் முன்னர்தான்
மழைபெய்திருக்கிறது
முழுக்க நனைந்த காகம் பறந்தோடி
அந்திக்குள் இருள..
ஈரம்தோய்ந்த மழைச்சுவடுகள்
பாதையெங்கிலும்
முதிர்ந்த செவ்வந்திப் பூவொன்று
மழைச்சொட்டுக்களோடு
உதிர்ந்து கிடக்கின்றது
ஒரே தாவலில் மழை அள்ளிப்
பருகிவிடும் நோக்கில்
பாதையின் நடுமத்தியில் அமர்ந்து
பாடிக்கொண்டிருக்கின்றது தவளை
தேனீக் கூட்டம்போல மரத்தைச்
சுற்றுகின்ற தட்டான்களுக்குள்
ஒரு மழைப் பிரளயம்
மாயையாய்த் தோன்றவும் மறையவுமாக...
மழையைத் தவறவிட்ட ஏக்கப் பெருமூச்சு
பின்னும் கனன்று காற்றின்
குளிர்மீதிறங்கித் தொலைகின்றது
தற்போதும் சிறு மழை உணர்த்திச் சென்றுள்ளது
பயணங்கள் எளிதாக அமைந்துவிடுகிறதைப்போல
பாதைகள் மட்டும் அமைவதேயில்லை
திக்கற்றோருக்கு....!

- சுஜய் ரகு

இன்னுமின்னும்
தூரமாய்ப் போகிற அந்த நிழலின்
ரேகைகளை மண்துகள்
நகலெடுக்கிறது...

நானதன் விழிக் குடுவைக்குள்
சிக்கிய உருவப் பிழையாய்
அமிழ்ந்து மருகுகிறேன்...

இரண்டடித் தடத்தில்
பதிந்திருந்த பாதச் சுவடுகள்
இப்போது நூறடி தூரத்தில்
சுமந்தே தீர வேண்டிய சிலுவைகளாய்...

மனதின் தீர்க்க மெளனத்தில்
ஒளிப் பிழம்பாய் மின்னுகிற
அலைக் கிளர்வுகளை
அள்ளிப் பருகத்
தோன்றுமொரு தாகத்தில்...

திசுக்களில் சுரீரென்று
ஒட்டிக் கொள்கிறது..
அனலாய் சில கவிதைகள்...

நாமன்று அருகிருந்து
தூரம் நோக்கிய மழையும்
மழை பருகிய வானமும்..
இன்று நமது இடைவெளிகளை
நிரப்பிய சமுத்திரப் பிரவாகமாய்...
திளைத்துக் கிடக்கிறது...

ஈரம் கனத்த கன்னக் கதுப்பினில்
மென்று விழுங்கிய
வார்த்தைகளின் எச்சங்கள்...

தனியொரு நிழலாய்
தனியொரு கடலாய்...

நான் தரைமீதுலராத
பாதங்கள் செப்பனிட்டு
நடக்கத் துவங்குகிறேன்...

துண்டு துண்டாய்
வீழும் நிழற் தடங்களிலெல்லாம்..
உனது...
பெயரும்...
பெயரெழுதாத நேசமும்...

நானதை எழுத எத்தனித்து
மனம் விழித்த போது..

நேரம் சரியாக
அதிகாலை நான்கு மணி.

- ஜே.ஜே.அனிப்டா

சிவ்வென்ற ஓசையுடன்
பெரும் மரங்களை வேரோடு சாய்த்த
இந்த நாசகாரப் புயல்
என் கவிதையையும் சாய்த்து விட்டது.

இந்த எதேச்சதிகாரப் புயலால் சிதைந்த
என் கவிதையிலிருந்து
ஓயாமல் கேட்கிறது அழகுரலொன்று.

என் கவிதை சிந்திய கண்ணீர்த்துளிகள்
பெருக்கெடுத்தோடுகிறது
ஆறுகளில்..

ஒவ்வொரு புயலிலும்
ஒவ்வொரு கவிதையென
காவு வாங்குகிற இந்தச் காலச் சூறாவளி
இனி வராது இருக்க வேண்டும்.

இன்று கூட
ஒரு கவிதை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்
எண்ணெய்ப் பிசுக்கற்ற
ஒரு அகல் விளக்கில் சுடரேற்றுகிற மாதிரி.

என் கவிதையின் ஓசைக்கேற்ப
ஜன்னல் கதவுகள் ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

வானம் அதிர மேகம் உரச உருவாகிறது
என் கவிதை.

எப்போதெல்லாம் புயல் வருகிறதோ
அப்போதெல்லாம்
ருத்ரதாண்டவம் ஆடுகிறது என் கவிதை.

- வதிலையிரபா

பெரிய்ய பங்களாவாம்
ஓரமா இருக்கிறோம் ஒத்தக்கொரங்காய்
அவருக்கு நானும் எனக்கு அவரும்...

அறைக்குள் தான் எங்கள் உலகம்
குசலம் விசாரிக்க கூட
சூரியனும் வருவதில்லை
எங்கள் அறைக்குள்...

எப்போதாவது வந்து போகிறது
உறவுகள், நாங்கள்
உயிரோடிருப்பதற்கு சாட்சியாக...

கண்ணயரும் நேரத்தில் தான்
கடவுளர்களாய் எட்டிப்பார்க்கிறார்கள்
பெயரனும் பெயர்த்தியும்
கையடக்க கண்ணியில்...

அனாதைக்கும் எங்களுக்கும்
அதிக வேறுபாடில்லை
அவர்கள் விடுதியில்
நாங்கள் வீட்டில்...

அவர்கள் ஆசைப்பட்டதெல்லாம்
செய்து விட்ட நாங்கள்
ஆசைப்படாத வாழ்வினை
வாழ்ந்து கிடக்கிறோம்...

என்ன செய்வார்கள்
பாவம் அவர்களும்
வசதிக்கு வாக்கப்பட்டு விட்டார்கள்...

-சகா

அழக்கேறாமல்
 அதிக இறைச்சலில்லாமல்
 என் வீட்டு முற்றத்தில்
 குருவிகளின் குடில் கட்டுமானம்...
 முழுதாக தெரியவில்லை
 ஒன்றிரண்டு
 மூங்கில் இலைகளும்
 சில புற்களும் மட்டும்
 அவ்வப்பொழுது அசைந்தபடியே
 என் பார்வையில்...
 மாலையானால்
 சஹானா
 அடானாயென
 புதுப்புது ராகங்களை
 அக்குடிலில்
 ரீங்காரமிட்டுக்கொண்டிருக்கும்
 அக்குருவிகளின் குதூகலம்
 எள்ளவும் குலையாமலிருக்க
 என் வீட்டு
 மின் விசிறியின் வேகம் குறைத்து
 அதிர்ந்து நடக்காமல் நான்
 காக்கும் மெளனத்தின்
 போதெல்லாம்
 என்னிடம்
 தவறாமல் கேட்டுவிடுகின்றாள்
 பக்கத்து வீட்டு மாமி
 குழந்தை தூங்கறாளா..?

- சரண்யா சத்தியநாராயணன்.

அப்போது பதின்மத்தில்....
 சிறுமழைத்துளியாய்
 மனதைக் கலைத்துப்போவது
 உனக்கத்தனை எளிது.
 எனக்குள் நானே
 அந்நியமாகிப்போக வைத்த
 உன் குறும்புச்சிரிப்பும்
 உனக்கத்தனை எளிது
 காத்திருந்த தெருக்களில்
 காலாற நடந்த போது
 "அழகோ அழகு தேவதை"
 பாடலை முணுமுணுத்ததும்
 உனக்கு மிக எளிது.
 என் பெயரெழுத மறந்து
 உன் பெயரைக்கிறுக்கிய
 புத்தகங்களின் பக்கங்களை
 கடந்து போவதும்
 உனக்கத்தனை எளிது.
 இன்னுமுன் ஞாபகத்தில்
 நான் பத்திரப்படுத்தியிருக்கும்
 உன் புறங்கை முத்த
 நினைவுகளை நீ மறப்பது
 உனக்கு எளிதோ எளிது.
 ஒப்புக்காக உன் ஸ்நேகியென
 யாரிடமோ அறிமுகம்
 செய்ததும் கூட உனக்கது எளியது.
 அன்றைக்கு
 கூசிக்குறுகி சிதைந்து
 சிதைந்து அறுந்தது நான்
 மட்டுமல்ல..
 நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்
 கொண்ட காதலும் தான் !

- மதுசூதன்

உனக்கென
திறந்திருக்கும்
பல்லாயிரம் கதவுகளின் நடுவே
நீ ஏன் மூடியிருக்கும் ஒரு கதவையே
தட்டிக்கொண்டிருக்கிறாய்..??

உனக்கென
மலர்வனமொன்றே உயிர்த்திருக்கையில்
நீ ஏன் அதிலிருந்து ஒரு இலை உதிர்த்ததற்காய்
மனம் வருந்திக்கொண்டிருக்கிறாய்..??

உனக்கென
பெரு மரங்களெல்லாம்
தன் கிளை விரித்து வேர் பரப்பி நிற்கையில்
நீ ஏன் ஒரு சிறு மரத்தின் முறிந்த கிளையில்
பரிதாபமாய் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறாய்..??

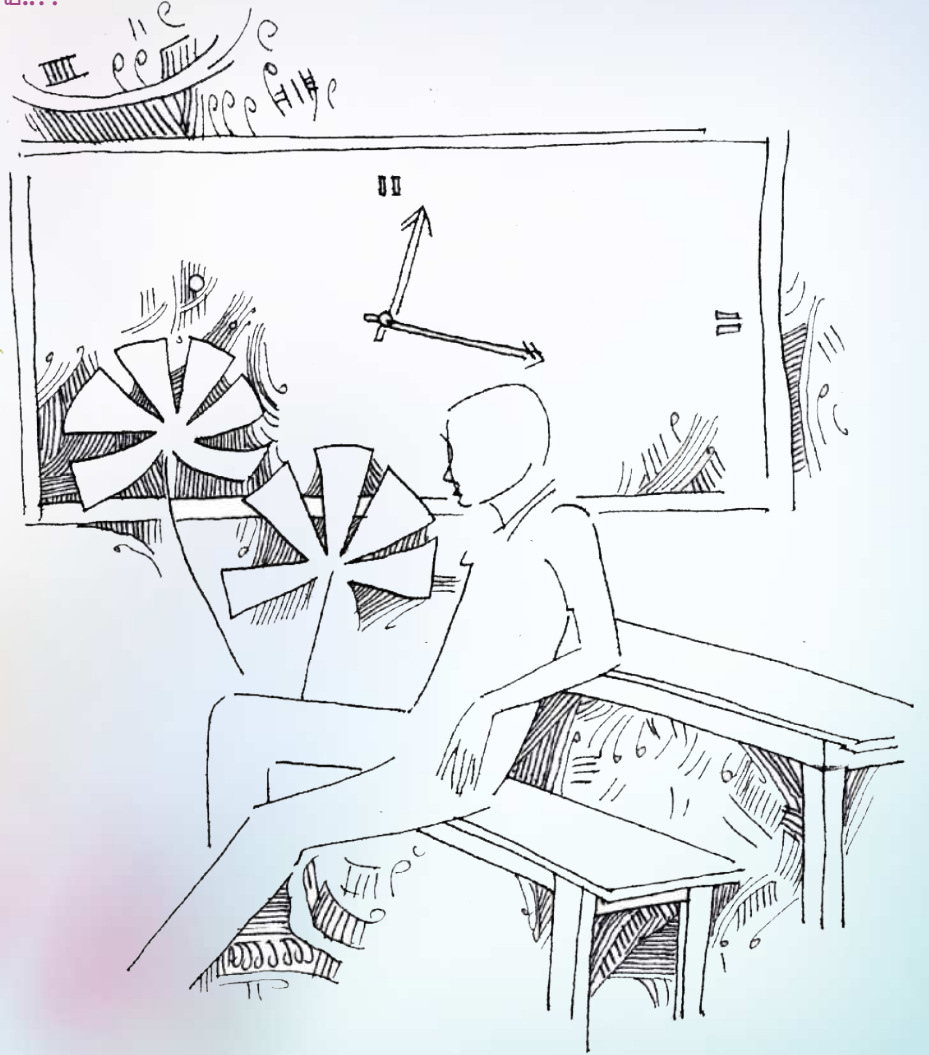
வாழ்வென்பது
தொலைப்பதும்
தொலைந்து போவதும்
மட்டும் தானா..???

இல்லை;
இன்னும்
எவ்வளவோ மிச்சமிருக்கிறது..

உண்மைகள் புலர்ந்து
பொய்மைகள் விலகி
பாதைகள் தெளிவாகும்..

அதுவரை
காத்திரு!!!

- ரிஸ்கா முக்தார்

கைநாட்டு விரலிடையில்
நடுக்கமின்றிப் பேனையைப்
பிடிக்கத் தெரியாத
படிப்பறிவில்லாதவள் என் அம்மா.

அ முதல் ஃ வரை
அவளொன்றும் அறிந்திருக்கவில்லை.

'கசடதபற'யும் உயிர்மெய்யும்
அவளுக்குக் கசப்பைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

அவளது வெற்றிலைக் கறை படிந்த நாக்கில்
தமிழ் 'தமில்' என்றே ஒலிக்கும்.

பிழை என்பதைக் கூடப் 'பிலை'யாகத்தான்
உச்சரிப்பாள் அம்மா.

இந்தப் படிப்பற்றவளுக்கு
மலை மீதேறி தேயிலைக் கொய்வதோடு...
இரப்பர் பால் வெட்டி
பசியாற்ற மட்டுமேத் தெரியும்.

பல்லில் பாக்கு வெற்றிலையை அரைத்தரைத்து
அவளுக்கான அலுப்புகளையும்
சோகங்களையும் எச்சிலாக துப்பி விடுவாள்.

அவளது பாத வெடிப்பெல்லாம்
எங்களது பசியின் வலியைத்தான்
கோடு கோடாக பதித்து வைத்திருக்கின்றாள்.

இப்படித்தான்;
எங்களை ஆளாக்குவதற்கு
மாற்றுத் துணி கூட இல்லாமல்
காடு, மலை மேடெல்லாம்
அவள் அலைந்து திரிகிறாள்.

தினம் பசியோடு..!

- செல் வா மத்துகமை.

பகலையும்
இருள்கூழ்ச் செய்கிறது
தொண்தொணக்கும் இந்த
வயோதிக மழை

நெடுங்காலம் கழித்து
நிலங்குளிர்ந்த தருணத்தில்
நிறைவான கூடலுக்குப்பின்
களைத்துக் கிடக்கும்
உடல்போலக் கிடக்கிறது
கசிந்த பூமி

இடைவிடாமல் பொழிந்த இரவுமழை
இடி மின்னல் எதுவுமற்று
நின்று பொழிந்து
நிலத்தடிநீர் பெருக்கிற்று

பள்ளிகள் அறிவித்த
விடுமுறைக்குப் பிறகு
குழந்தைகளற்ற வீதியில்
கண்ணீர் விடுவதுபோலவே வழிகிறது மழை

அசாதாரணம்
பகல் இருள்
அது
ஏதேதோ நினைவுகளைக்
கிளர்ந்தெழ வைக்கிறது

சற்றும் எதிர்பாராத் தருணத்தில்
சாதாரணம்
அசாதாரணம் ஆகிறது

அப்போது
புயல்சின்னங்கள் இல்லாமலே
பொழியும் மழை
கடந்தகால நினைவுகளை
அடித்துப் பெய்கிறது

கதவுகளை ஜன்னல்களைத்
தட்டும் மழை
யாருமற்ற வீடுகள்முன் ஓலமிடுகிறது

ஏதுமற்றுப் போனவர்கள்
காலிசெய்த வீடுகள்
வெறுமைசூடித் தனித்திருக்கின்றன

தனிமையைக் கரைக்க
மழையாலும் முடியாதபோது
நினைவுகள் தீப்பிடித்த மனிதர்கள்
தன்னிலிருந்தே வெளியேறுகிறார்கள்

உடல் வெறும் கூடு

கனவுகள் வெளியேறியபிறகு
காற்றில் அலைக்கழியும் கூட்டுக்குள்
தனித்துக் கிடக்கிறது
ஒரு இறகு

- கோ.கலியமூர்த்தி

என் வயதுக் குதிரை

என் வயதோடு எனக்குச் சரியான கோபம் ஏனென்று கேட்கிறீர்களா வயதுக்கு எவ்வளவு அடித்தாலும் இறங்க மாட்டேன் என்கிறது மரத்திலேறிய குரங்கைப் போல

என் வயது ஒரு வாலிபன் ஓட்டும் சைக்கிளைப் போல ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது

எனது வயது இளமையில் நிற்பது போலவே இருந்தது அப்புறம் மெதுவாகவே நகர்ந்தது ஓர் ஆமை போல

எனது வயதைப் பிடித்து இழுத்து வந்து ஒரு மரத்தில் கட்டிப்போட வேண்டும் எப்போதாவது என் வயது நிற்கிறதா என்று பார்க்க ஆசை

ஆயுள் ஒரு நெடுஞ்சாலை வயது ஒரு பஸ் ஏறினால் ஓடிக்கொண்டே இருக்குமாம் யார் கை காட்டினாலும் நிற்காதாம்

எனது வயதை நான் மறைக்க மறைக்க அது ஒரு மின்மினிப் பூச்சி போல ஒளிர்ந்து காட்டிக் கொடுத்து விடுகிறது

எனது வயதை நான் வெட்டவெளியில் வைத்தாலும் உரசிப் பார்த்துக் கருத்துச் சொல்லப் பலர் இருக்கிறார்கள்

- ராஜகவி ராகில்

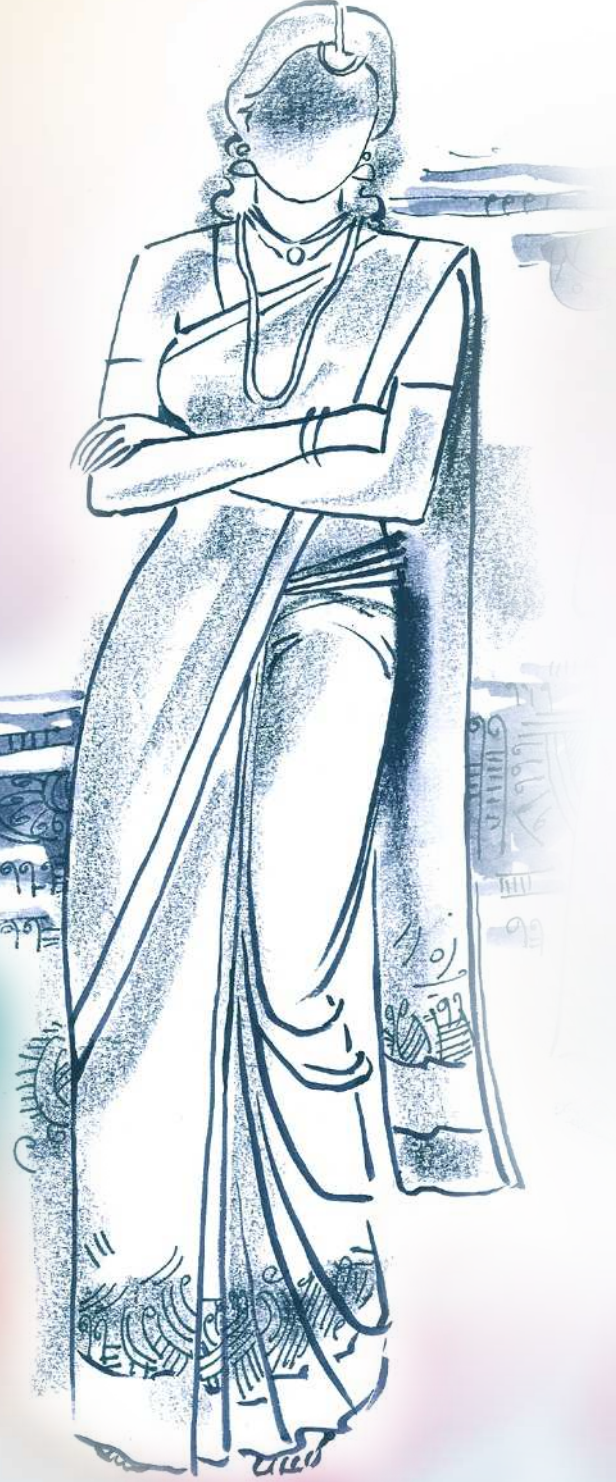
வேப்ப மரம்

காத்து கருப்பு அடிச்சிடும்
 வெறசா வா ஓட்டுக்குன்னு
 பயங்காட்டும் ஆத்தா
 ஒரு நாளும் சாமி கும்பிட்டு
 பாத்ததில்ல
 ஏனாத்தா உனக்கு சாமி புடிக்காதான்னா
 நா சாமியோட வாழ்ந்தவடான்னு
 மாட வெளக்க பாப்பா
 கண்ணு ரெண்டும் மின்னும்
 அப்படி என்ன பெருசா செஞ்சுச்சி
 உன் சாமின்னா
 ராகமிழுத்து பாடுவா வாழ்ந்த வாழ்வ
 நொடிப்பொழுது நின்னு கேட்டு போகும் நிலவு
 ரோடு போட
 வாச நிக்கும் வேப்ப மரத்த
 வெட்டனும்னு

ஊர் நின்னப்ப தல விரி கோலமா
 நா ஆத்தா வந்திருக்கேன்டான்னு
 அலறுன அலறலுக்கு வெல வெலத்து
 நின்னுது ஊரு
 கற்பூரம் வாயில் வாங்கி
 மலையேறும்போது சொன்னா
 இனிமே இந்த வேப்ப மரத்துலதான்
 இருப்பேன்னு
 ராவுல பயந்துதான் கேட்டேன்
 ஆத்தா உண்மையாவே
 சாமி வந்ததான்னு
 அட போடா போக்கத்தவனேன்னு
 ஏன் சிரிச்சா வெலங்கவேயில்....

- கதிர்வன் வீ

மழைக் காஞல்.

எண்ணிப் பார்க்கையில்
ஓட்டை விழுந்து
ஒழுகிக் கரைகிறது
மனசு

கிடுகுகட்ட முடியவில்லை.

எந்த வீட்டில் கதவாய் இருக்கிறாளோ?
கடைசியாகக்கூட
என்னைப்போல்
சாத்த முடியாமல்தான்
முடிக்கொண்டுபோனாள் மனதை

குமிறிக்கொண்டழ
இருட்டிக்கொண்டுவரும்
இந்நாளில்....
பழைய படங்கில்
அவிச்சிப் போட்ட தலைப்பொலியாய்
காஞ்சிம் காயாமலும் சிலுத்துப்போய் கிடக்கிறேன்

சோளக்குலைகள் அவியும் பானையும்
மரவள்ளிச் சேனையும்
மாரி வந்தால்
மாறி,மாறி
நினைவுகளில் கிழங்கிறக்கி வெந்து மணக்கிறது

முன்வீடு
தாவணிக்கு தாவ
காத்திருந்த காலத்தின் கதையாயினும்
இப்போதும்
மயிலிறகால்
மனசு பூக்கிறது

அவள் தெத்துக்கோடு விளையாட
ஒரு திடலில்லையென்ற
கவலையோடு
கடந்து போகிறாள்

சீதேவிட
செப்பமென்ன.. சினேகமாக சிரிக்காட்டியாலும்
கனவில் வந்து
மொறச்சிப் பார்த்து முக்கிப் போட்டாவது
போடி வக்குப்பொணம்!

- ரோஷான் ஏ.சிப்ரி

அம்மாவின் மழை.

பால்ய பருவத்து மழைக்காலத்தில்
அதுவும் இரவுப்பொழுதில்
தன்னுடனே என்னை
படுக்கவைப்பாள் அம்மா.

சாரல் தொடங்கும்போது
என் கழுத்தை வளைக்கும் கை.

வலுப்பெற்ற கனத்த மழையால்
அணைத்துக்கொள்வாள் அப்படியே.

இடி இடிக்கும் தருணங்களில்
காதோரங்களில் ஒலிக்கும் சன்னமான அவளது குரல்
'அர்ஜுனா, பீமாவென'.

நான் நிலம் தொட்டும்
என்னை சுமப்பாள் உறங்காது.

பெய்யும் மழையினூடே
பாட்டும் கதையும் நனையும்.

காலங்காலமாய் பெய்த மழை
இப்போதும் பொழிகிறது
மழையென்னவோ அதே மழை

மகனை அனைத்தபடி கிடக்கிறேன் நான்
வெளியே விழுகின்ற
ஒவ்வொரு துளியிலும்
அம்மாவின் முகத்தை பார்த்தபடி.

- துரை.நந்தகுமார்.

தமிழ்நாடு காவல்துறை மற்றும் படைப்பு குழுமம்

இணைந்து நடத்தும்

மதுவிலக்கு விழிப்புணர்வு மாபெரும் கவிதை போட்டி

தலைப்பு:

விஷம் நுரைக்கும் கோப்பைகள்

நடுவர்: மக்கள் கவிஞர் மு.மேத்தா

திரு.ராஜேஷ் தாஸ் இ.கா.ப.

கூடுதல் காவல்துறை இயக்குநர்

அமலாக்கம், சென்னை

திரு.ச.மணி

காவல் கண்காணிக்பாளர்

அமலாக்கம், சென்னை

நீங்கள் எழுதப்போதும்
எழுத்தினால்

மாறப்போகிறது பலரின்
தலையெழுத்து

பரிசு
25000

போட்டி நாள்: 16.01.2020 - 18.01.2020

போட்டியில் பங்குபெற

padaippu.com

MARKETING PARTNER

